

Vypraveno

dne 22. 10. 2013 35.

Ministr vnitra

Ing. Martin Pecina, MBA

Dodatečně anonymizováno
v souladu s GDPR

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.: 0021r

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 24. 10. 2013
podpis: 29. 10. 2013.

MVCRP00Z88WC

V Praze dne 16. 10. 2013

Č.j.: MV-100789-4/VS-2013

Rozhodnutí

Ministr vnitra, jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podal

- Ruská federace, státní občan Ruské federace a Arménie, (dále jen „žadatel“), zastoupen

trvale bytem

advokátkou, se sídlem Advokátní kancelář

PSČ 120 00 (dále jen „právní zástupkyně“), rozhodnutí

Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 22.7.2013, čj. VS-2053/835.3/2-2012, kterým nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbyívání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státním občanství“), vyhověno jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky, a rozhodl takto:

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **zamítá**.

Odůvodnění

I.

Žádost o udělení státního občanství České republiky (dále jen „žádost“), byla podána žadatelem dne 13.6.2012 u Úřadu městské části Praha 2. Správní řízení o žádosti bylo zahájeno dnem 30.7.2012. Žadatel je státním občanem Ruské federace a Arménie. Trvalý pobyt na území České republiky byl žadateli povolen dne 4.8.2003. Žadatel je podruhé ženatý se státní občankou Arménie. Manželství je bezdětné.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí konstatovalo, že žadatel splnil podmínky podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. a), c) a d) zákona o státním občanství. Žadatel nesplnil podmínku podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství ve spojení se zvláštním právním předpisem na úseku veřejného zdravotního

pojištění. Žadatel v zákonné lhůtě nesplnil oznamovací povinnost podle zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zdravotním pojištění“). Ministerstvo vnitra žadateli splnění uvedené podmínky ve smyslu ustanovení § 11 odst. 4 zákona o státním občanství neprominulo, neboť neshledalo důvody hodné zvláštního zřetele pro prominutí jejího splnění. Ministerstvo vnitra v napadeném rozhodnutí uvedlo, že žadatel v letech 2009 až 2011 neměl jiné příjmy než z nájmu nemovitostí, které zde koupil z finančních prostředků získaných z prodeje rodinných nemovitostí v Arménii a v Rusku a z prodeje obchodního podílu společnosti s.r.o. Ministerstvo vnitra v napadeném rozhodnutí konstatovalo, že žadatel nedoložil transparentnost svých příjmů.

Žadateli nebyl vydán příslib udělení státního občanství České republiky tak, aby si mohl obstarat doklad o pozbytí dosavadního státního občanství a splnit tím podmínku podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství.

V kontextu shora uvedeném, Ministerstvo vnitra předmětné žádosti nevyhovělo.

II.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 22.7.2013, čj. VS-2053/835.3/2-2012 podal žadatel prostřednictvím právní zástupkyně včasný rozklad. K rozkladu přiložil přiznání k dani z příjmů fyzických osob. V rozkladu uvedl, že k pochybení v souvislosti s oznamovací povinností stanovenou v zákoně o zdravotním pojištění došlo před 10 lety a jakmile své pochybení zjistil v roce 2006 neprodleně všechny nedoplatky na pojistném na veřejné zdravotní pojištění včetně vyměřeného penále, které mu Všeobecná zdravotní pojišťovna vyúčtovala, uhradil a od té doby je jeho pravidelným plátcem. Domnívá se, že v daném případě nastal důvod hodný zvláštního zřetele pro prominutí dotčené podmínky, neboť uplynula dostatečně dlouhá doba od porušení této oznamovací povinnosti a žadatel již plní své povinnosti dané zvláštními právními předpisy na úseku veřejného zdravotního pojištění. K netransparentnosti svých příjmů žadatel v rozkladu uvedl: „... z prodeje svých nemovitostí v Arménii a zejména svého obchodního podílu ve společnosti s.r.o. získal nemalé finanční prostředky, které investuje od r. 2005 do nákupu nemovitostí v Praze. V současné době vlastní šest nemovitostí, ze kterých mu plyne nájem. Na provedené investice jsou ovšem prováděny pravidelné odpisy (výdaje), které dosud převyšují příjmy z nájemného a proto je v účetnictví vykazována ztráta. Protože je vedeno řádně účetnictví, vše je možné doložit (viz přílohy). Nedomníváme se tedy, že se jedná o netransparentní příjmy, ale spíše byly nedostatečně v žádosti o občanství specifikovány jednotlivé položky uváděné v daňových přiznáních.“. Na základě těchto skutečností žadatel požádal ministra vnitra o změnu napadeného rozhodnutí, a to tak, že se mu uděluje státní občanství České republiky.

III.

O rozkladu rozhoduje podle ustanovení § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise ministra vnitra (dále jen „rozkladová komise“). Rozklad posoudila rozkladová komise.

Ministr vnitra a rozkladová komise ve smyslu příslušných ustanovení správního řádu posoudili zákonnost postupu Ministerstva vnitra jako správního orgánu rozhodujícího v dané věci v I. stupni.

Ministerstvo vnitra, jak vyplývá ze spisu, usnesením ze dne 8.10.2012 v souladu s ustanovením § 47 správního řádu informovalo žadatele o zahájení správního řízení o jeho žádosti (§ 44 správního řádu a § 10 odst. 4 zákona o státním občanství). Podle ustanovení § 36 odst. 3 a § 38 odst. 1 správního řádu jej poučilo o možnosti před vydáním rozhodnutí o rozkladu nahlédnout do spisu a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a případně navrhnout jejich doplnění. Tímto usnesením bylo řízení o žádosti přerušeno, a to do 22.11.2012 a žadatel byl vyzván k doplnění žádosti o listiny, které Ministerstvo vnitra v dotčeném usnesení výslovně označilo, aby tak získalo relevantní podklady pro rozhodnutí ve věci, jež jsou nezbytné k úplnému a přesnému zjištění skutečného stavu věci (§ 3 správního řádu a § 7 a § 8 zákona o státním občanství). Usnesením Ministerstva vnitra ze dne 3.1.2013 bylo opětovně řízení přerušeno, a to do 6.2.2013 s tím, aby žadatel Ministerstvu vnitra doložil matriční doklady v originále nebo ověřené kopie s úředním překladem do českého jazyka a listiny, které doplní již předložené podklady k jeho zdravotnímu pojištění. Vzhledem k tomu, že žadatel nedoplnil požadované matriční doklady a elektronické kontaktní údaje na svoji osobu, jak vyplývá z odůvodnění usnesení Ministerstva vnitra ze dne 3.1.2013, bylo řízení znovu přerušeno s termínem nápravy do 22.4.2013 (usnesením Ministerstva vnitra ze dne 25.3.2013).

Ministr vnitra v intencích návrhu rozkladové komise konstatuje, že podle předložených listin žadatel splňuje podmínky pro udělení státního občanství České republiky podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. a), c) a d) zákona o státním občanství. Nesplňuje podmínku podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství ve spojení se zvláštním právním předpisem na úseku veřejného zdravotního pojištění. Žadateli nebyl Ministerstvem vnitra vydán příslib udělení státního občanství České republiky tak, aby si mohl obstarat doklad o pozbytí dosavadního státního občanství a splnit tím podmínku podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství.

Žadateli byl povolen trvalý pobyt na území České republiky dne 4.8.2003 a nebyl za něj plátcem pojistného stát ani zaměstnavatel, oznamovací povinnost v rámci veřejného zdravotního pojištění splnil teprve v průběhu roku 2007. Podle

ustanovení § 5 písm. c) zákona o zdravotním pojištění je pojištěnci stanovena povinnost nejpozději do 8 dnů od data povolení trvalého pobytu na území České republiky oznámit tuto skutečnost příslušné zdravotní pojišťovně, v případě žadatele Všeobecné zdravotní pojišťovně.

Tuto povinnost žadatel zjistil v roce 2007, kdy se obrátil na Všeobecnou zdravotní pojišťovnu s žádostí o dopočtení nesplacené částky pojistného na veřejné zdravotní pojištění. Tuto částku v roce 2007 uhradil. Teprve po podání žádosti zjistil, že není zaplacené pojistné na veřejné zdravotní pojištění za roky 2003 až 2005. V důsledku toho se žadatel obrátil na Všeobecnou zdravotní pojišťovnu o dořešení vzniklého dluhu s odkazem na případné promlčení. Všeobecná zdravotní pojišťovna v roce 2007 žadatele zpětně zaregistrovala, a to od 1.1.2006. Podle registračních údajů o pojištěnci lze zjistit, že žadatel byl v roce 2013 zpětně zaregistrován již od data povolení trvalého pobytu, tj. od 4.8.2003. Z přehledu plateb pojistného na veřejné zdravotní pojištění a penále vyplývá, že vzniklé nedoplatky na pojistném na veřejné zdravotní pojištění ve výši 25 848 Kč i na penále ve výši 10 363 Kč byly ke dni 9.1.2006 promlčeny. Dne 9.11.2007 žadatel uhradil pojistné na veřejné zdravotní pojištění ve výši 23 376 Kč a dne 10.7.2008 penále ve výši 1 500 Kč. Podle vyúčtování Všeobecné zdravotní pojišťovny ke dni 8.4.2013 nejsou u žadatele evidovány nedoplatky na pojistném na veřejné zdravotní pojištění včetně penále.

O transparentnosti příjmů žadatele, se ministr vnitra ve shodě s názorem rozkladové komise domnívá, že Ministerstvo vnitra nemohlo při posouzení žádosti konstatovat plnou transparentnost jeho příjmů v České republice, neboť jak sám žadatel uvedl v rozkladu a jak lze dovodit ze spisu, si náklady na své životní potřeby hradí výhradně z finančních prostředků získaných z prodeje nemovitostí v Arménii a z prodeje obchodního podílu ve společnosti s.r.o. V této souvislosti pak nelze konstatovat završení jeho komplexní integrace do české společnosti, a to zejména z hlediska jeho pracovní integrace. Žadatel podnikal prostřednictvím svého podílu v dotčené společnosti, který poté, co natrvalo přicestoval do České republiky, prodal. V České republice žadatel nebyl v zaměstnaneckém poměru ani nebyl evidován úřadem práce jako uchazeč o zaměstnání. Je jedním z jednatelů a společníků s obchodním podílem v obchodní společnosti S..... s.r.o, která je v likvidaci. V té souvislosti lze odkázat na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14.6.2005 sp.zn. 8 Ca 80/2005, ze kterého vyplývá, že u každé osoby ucházející se o státní občanství České republiky lze právem požadovat, aby její chování bylo zcela transparentní a prosté všech pochybností, a to i v otázce získávání finančních prostředků.

V této souvislosti je třeba uvést, že při posuzování prominutí splnění některé z podmínek stanovených pro udělení státního občanství se vychází z předpokladu, že prominutí předmětné podmínky je ze své povahy výjimkou z běžného postupu při udělování státního občanství České republiky. Nelze ji promíjet automaticky.

Uvedenou podmínku může, nikoliv musí, Ministerstvo vnitra respektive ministr vnitra prominout, na její prominutí však není právní nárok. Ministerstvo vnitra i ministr vnitra při užití správního uvážení zkoumá okolnosti každého jednotlivého případu při respektování smyslu a účelu zákonů a mezí, které tyto zákony stanoví. Nemůže proto jít o pouhé mechanické posouzení splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství, protože splnění těchto podmínek je prvním, nikoli však jediným předpokladem pro udělení státního občanství České republiky (viz judikát Nejvyššího správního soudu čj. 3 As 32/2005-51 ze dne 7. června 2006).

IV.

Státní občanství je jedním ze základních atributů, na jejichž základě je založena existence každého moderního svrchovaného státu. Mezinárodní právo všeobecně uznává pravidlo, že je vnitřní záležitostí každého státu, jakým způsobem upraví ve svém právním řádu způsoby nabývání a pozbývání státního občanství. Haagská úmluva o některých otázkách střetu zákonů o státním občanství z roku 1930, ačkoliv nevstoupila nikdy v platnost, je pokládána za shrnutí mezinárodního obyčejového práva a stanoví, že je věcí každého státu určit podle vlastního práva, kdo jsou jeho občané. Tento nezpochybnitelný princip při respektování zásad vyplývajících z obyčejového mezinárodního práva, mezinárodních smluv a všeobecně uznávaných právních zásad v oblasti státního občanství, napomáhá státu chránit jeho suverenitu, bezpečnost a integritu a je v současné době všeobecně přijímán. Ministerstvo vnitra v této souvislosti v napadeném rozhodnutí uvedlo, že na udělení státního občanství není právní nárok, a to ani za předpokladu, že žadatel splňuje všechny podmínky stanovené k udělení státního občanství České republiky. Česká republika ve svém právním řádu stanovila podmínky pro vznik státoobčanského vztahu. V případech, kdy tento vztah nevzniká ze zákona, ale na základě rozhodnutí orgánu státu, má tento orgán nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě státní občanství udělí či nikoliv. Se závěrem, že na udělení státního občanství České republiky není právní nárok se ztotožňuje i Ústavní soud České republiky, který ve svém usnesení ze dne 8. 3. 2000 vydaném pod čj. IV. ÚS 586/99 výslovně uvádí: „... má stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě občanství udělí, a pokud tak neučiní, neporušuje tím žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy.“

Ministr vnitra dále odkazuje na Evropskou úmluvu o státním občanství, která byla vyhlášena pod č. 76/2004 Sb. m. s. (dále jen „Evropská úmluva“). Vysvětlující zpráva k čl. 2 Evropské úmluvy, kterou vypracoval Výbor expertů Rady Evropy pro státní občanství (CJ – NA), uvádí, že zúčastněný stát může stanovit podmínky pro naturalizaci, zejména pokud jde o integraci osob, které o přijetí do státoobčanského svazku žádají. Není hodnoceno pouze formální plnění podmínek uvedených v zákoně o státním občanství, nýbrž je v rámci správního uvážení zkoumána existence skutečného vztahu (genuine link) této osoby k zemi, která o přijetí do jejího

státního svazku usiluje. V čl. 3 Evropské úmluvy „Působnost státu“, je uvedeno, že udělení státního občanství na žádost fyzické osoby (cizince) je výrazem svrchované státní suverenity. Není tedy pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou fyzické osoby (cizinci) nabýt jeho státního občanství a že je zcela ve sféře volného uvážení dotčeného státu, zda cizinci bude státní občanství uděleno či nikoliv.

Z výše uvedeného vychází i ustálená judikatura současných správních soudů jako například rozhodnutí Vrchního soudu v Praze č.j. 6A 77/99-8 publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí ve věcech správních pod č. 839/2001 nebo usnesení Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 29.6.2004 vydané pod č.j. A 11/2003-34. Podle této judikatury je však udělení státního občanství podle § 7 zákona o státním občanství na žádost občana cizího státu výrazem neomezené státní suverenity. Děje se tak ve sféře absolutního volného uvážení, zda cizímu státnímu příslušníku bude občanství uděleno nebo ne. Tento princip je naprosto neměnný a nezpochybnitelný. Konstrukce právního nároku na udělení státního občanství v takových případech by princip svrchovanosti státu popírala a ani pojmově není možná.

Z dosavadního průběhu pobytu a života žadatele na území České republiky nelze dovodit, že by mohl být na svých právech jakkoli krácen. Česká republika je členem Evropské unie a vytváří příznivé podmínky pro začlenění cizinců do společnosti. Udělení, respektive neudělení státního občanství České republiky, nemůže být považováno za rozhodující podmínku pro začlenění cizince do české společnosti. Z pohledu mezinárodního práva je zcela nepochybné, že status trvalého pobytu naprosto dostatečným způsobem zajišťuje zcela objektivně adekvátní podmínky pro život cizího státního příslušníka na území jiného státu, v daném případě na území České republiky. V kontextu toho pak na udělení státního občanství nelze pohlížet jen z hlediska nároku, ke kterému lze nevyhnutelně dospět po uplynutí zákonem stanovené doby trvalého pobytu cizince na území státu, o jehož státní občanství žádá.

Státní občanství je považováno za pevný, úzký a trvalý vztah mezi žadatelem a Českou republikou, musí zde proto existovat opravdové vzájemné spojení zájmů a citů spolu s existencí vzájemných práv a povinností, které je dovozováno zvláště z jeho pobytu na území České republiky a jeho komplexní integrace v české společnosti. Pokud tyto zájmy nejsou v souladu, žádosti nevyhovuje, a to ani za předpokladu, že podmínky, stanovené v § 7 zákona o státním občanství žadatel splňuje.

Ministr vnitra konstatuje, že napadené rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného skutečného stavu věci, správní řízení bylo vedeno v souladu s právními předpisy a bez zbytečných průtahů. Bylo vydáno v souladu s veřejným zájmem a odpovídá okolnostem daného případu za předpokladu, aby při rozhodování o této

žádosti nevznikaly nedůvodné rozdíly v porovnání se skutkové shodnými nebo podobnými případy, jak upravuje ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu.

Ministr vnitra na základě výše uvedeného a na návrh rozkladové komise rozhodl způsobem uvedeným ve výrokové části tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

ministr vnitra

24